

Emma

Eva

Sara

Alex

Olav

Lines
mamma

Line

Birk

Oskar Utvik

Sprekke-hemmelighet

Line leker med Emma og Eva i friminuttet. De har det morsomt helt til Emma hvisker noe til Eva.

– Er det sant?! roper Eva.

Emma nikker. – Helt sant. Ikke si det til noen.

– Æresord, lover Eva. – Jeg skal ikke si det til NOEN!

Emma og Eva fniser.

Line ser på dem.

– Hva ler dere av? spør hun.

Da fniser Emma og Eva enda mer.

– Noe hemmelig! sier Emma.

Line føler seg utenfor. Liten. Som en mygg. Enda hun er bestevenninne med Emma og Eva. De har vært bestevenninner helt siden første klasse.

Emma, Eva, Line. I den rekkefølgen. Emma først, Eva i midten, Line til sist.

Line vet ikke hvorfor det har blitt sånn, men hun kjenner at det er sant. Emma er liksom viktigst. Eva er nest viktigst. Line er ikke så viktig.

Akkurat nå har Line mest lyst til å gråte.

Da lener Emma seg mot henne og hvisker:

– Jeg har en sprekke-hemmelighet!

– Hva er det? spør Line.

Hun får ikke noe svar. Det ringer inn. Alle løper.

Emma først. Eva etter. Line til sist.

Jeg kan spørre mer etter skolen, tenker Line.

Men etter skolen får hun ikke sjansen. Emma skal til tannlegen, og moren venter på henne.

– Kom til meg i morgen klokken tre! roper Emma til Eva og Line før moren trekker henne med seg.

– Jeg kommer i hvert fall, sier Eva.

– Jeg òg, mumler Line.

Line tar følge med Eva hjem fra skolen.

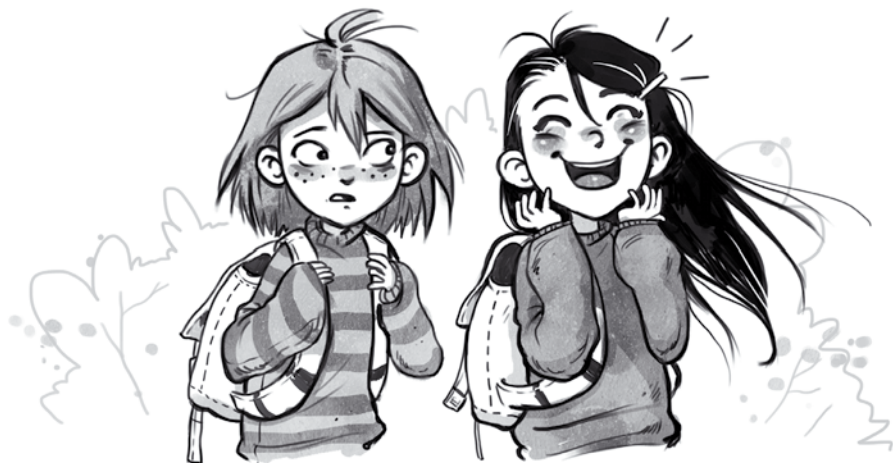
– Synes du ikke det er spennende? spør Eva.

– Hva da?

– At Emma har en sprekke-hemmelighet, vel.

– Kanskje, sier Line. – Hva er en sprekke-hemmelighet?

– Aner ikke, fniser Eva. – Men jeg sprekker hvis jeg ikke får vite det snart!

Ny nabo

Line sier ikke noe til mamma om sprekke-hemmeligheten. Mamma er forresten opptatt. Hun står og kikker ut bak gardenen.

– Den nye naboen flytter inn, sier mamma. – Det er en mann. Se, en hund! Er det en labrador?

– Jeg liker ikke hunder, mumler Line. Hun går ut og setter seg på trappen.

– Hei, sier mannen fra den andre siden av gjerdet. – Jeg heter Olav. Dette er hunden min. Han heter Birk. Vi er de nye naboene.

– Hei, sier Line. – Jeg heter Line.

Nå kommer hunden Birk også bort til gjerdet. Han logrer med halen og ser på Line. Hun snur seg vekk.

– Birk har lyst til å hilse på deg, sier Olav.

– H-hilse på meg?

Line svelger.

Jeg liker jo ikke hunder, tenker hun. De er skumle og stygge og ekle.

Men Birk står fortsatt der, rett på den andre siden av gjerdet.

Line snur seg mot ham. Birk kikker på henne.

Øynene hans er mørke. Pelsen er brun og blank. Han ser ikke akkurat skummel ut. Han er ikke stygg og ekkel heller.

Men han ER en hund, tenker Line.

Birk svinger lystig med halen. Han venter visst på noe.

– Han er vant til barn, sier Olav. – Tør du å klappe ham?

Line vet ikke hvorfor hun reiser seg. Hun går nærmere. Ved gjerdet stanser hun. Der strekker hun hånden ut. Over gjerdet. Mot hunden. Hånden hennes er borti Birks hode. Hun rekker akkurat å kjenne den myke pelsen, så tar hun hånden til seg, fort.

– Er det en labrador? spør hun.

Stemmen hennes skjelver litt.

– Ja visst, smiler Olav. – Har du greie på hunder?

– Ikke i det hele tatt, innrømmer Line.

– Kanskje du vil gå tur med ham? spør Olav.

Line får ikke svart at hun ikke vil. Olav blir borte. Og der er han tilbake med et hundebånd. Han fester båndet til Birks halslenke.

– Du kan klatre over gjerdet, smiler han.

Alt skjer fryktelig fort. Line kommer seg over gjerdet. Hun er våt av svette. Knærne hennes er av gummi.

Olav viser henne hvordan båndet fungerer. Så gir han henne båndet.

Line har ikke tid til å tenke. Vips, der står hun med et hundebånd i hånden. Saken er liksom bare bestemt.

Hun skal gå tur med en hund!

Birk står ved siden av Line. Veldig nær. Hun kan nesten ikke puste. Birk kikker på henne og venter. Line begynner å gå.

Dirrende gummiknær. Sakte over gresset. Ut av porten. Og så står Line på fortauet.

Alene med en hund!

Line og Birk

Line og Birk er utenfor porten. Ingen av dem rører på seg. Line har aldri gått tur med en hund. Hun tar noen skritt. Stopper. Birk gjør det samme.

– Fint, hvisker Line.

Hun føler seg nervøs, men hun går enda noen meter. Så stanser hun igjen. Birk holder seg rett ved siden av henne. Når Line går, går Birk. Når Line stopper, stopper Birk. Han lager ingen problemer.

Han er visst lydig, tenker Line.

Etter enda et stykke trykker hun på den svarte knappen. Den som regulerer lengden

på hundebåndet. Båndet blir plutselig utrolig langt.

Birk benytter sjansen og løper. Han stanser ved en lyktestolpe, løfter på beinet og ... tisser.

Der er han allerede ferdig. Line trykker på knappen igjen, og båndet krymper. Birk reagerer i en fart. Han ser litt overrasket ut da han kommer tilbake til Line. Etterpå fortsetter han å gå pent ved siden av henne.

– Flink bisk, sier Line.

Hun er ikke riktig så engstelig lenger. Knærne hennes har sluttet å dirre.

– Flink bisk, gjentar hun, i tilfelle det hjelper for noe.

Birk ser på henne og logrer.

– Ikke se sånn på meg, ber Line.

De går enda et stykke. Så klarer hun ikke å holde det for seg selv lenger:

– Jeg liker faktisk ikke hunder!

Birk ser overrasket ut. Han vrir på hodet. Først til den ene siden, så til den andre. Men han virker ikke lei seg. Ikke sint heller.

– Det er ikke din skyld, da, sier Line.

– Det kan jo hende jeg liker deg litt ...

– Voff!

Birk gjør et lite byks.

Da må Line le. Med ett tar hun mot til seg. Hun nøler først, men så stryker hun Birk over pelsen.

Birk står helt stille. Det ser ut som han koser seg. Line stryker enda en gang. Birk

gnir kinnet mot hånden hennes.

– Nå er det nok, sier Line. – Nå går vi hjem.

– Var det en fin tur? spør Olav.

Line føler seg litt stolt.

– Det gikk bra!

– Birk trenger en ekstra turkamerat, sier Olav. – Vil du gå tur med ham flere ganger?

– Kanskje, sier Line med et stort glis.

Hun spretter over gjerdet og løper hjem. Fra trappen vinker hun til Olav og Birk. Det kiler i magen. Beina kjennes fulle av hopp og spring.

– Jeg har gått tur med en hund! roper Line straks hun er inne. – Helt alene!

Line forteller alt sammen til mamma. Føttene hennes kan nesten ikke stå stille. Hun veiver med hendene mens hun snakker. Ordene strømmer som en foss.

– Birk er ganske stor! Enda turte jeg! Han var ikke skummel. Han var kjempesnill! Jeg klappet ham og all ting! To ganger! Er du ikke stolt, mamma?

– Jo, smiler mamma. – Dette liker jeg å

høre. Du vet, når du er venn med en hund, har du fått en venn for livet. En god venn som du alltid kan stole på.

– Er det sant? spør Line.

– Ja, svarer mamma og kysser Line på hodet. – Og gode venner gjør at vi føler oss sterke og glade.

